Беларускі Шлях

Адрэс рэдакцыі і адміністрацыі:
Серпухоуская вул. д. № 12

Рэдакцыя адчынена ад 1 да 2 гадз. пасьля поудня.
Адміністрацыя—зрана ад 10 да 2 гадз. У вечары ад 5 да 7 гадз.
Рэдакцыя пакідае за сабой права папрауляць перасыланые рукапісы і карэспондэнцыі.

Цана асобн. нум. 15 К.

Падпіска: з дастаукай да дому у Мінску на 1 месяц 3 рублі.
Цана абвестак: за верш пэтыту на 1-й стран. 1 руб. на апошняй—50 кап.

Штодзенная грамадзка-палітычная газэта.

№ 2. Мінск Панядзелак 25 сакавіка 1918 г. Год I.

Выдавецтва газэты „Беларускі Шлях“ гр. П. Алексюком пярэдано выдавецкаму т-ву „Заранка“ у Мінску. Рэдактарам з 2 нумэру становіцца гр. А. Прушынскі, пры бліжэйшым учасьці тых самых супрацоунікоу.

Беларускае Выдавецкае Т-во „Заранка“ у Мінску,

—

У з вязну с прынятыми на сябе новымі ябавязками у беларускай культурнай і палітычнай працы, рэдактарство газэты „Беларускі Шлях“ пераходзе да грамадз. А. Прушынскаго. Кірунак газэты астаецца той самы, які абвешчаны быу у № I.

П. Алексюк.

Мінск 25/III.

Старае самодзержавіе улезло у вайну. Вайна выказала банкротства усей сыстэмы. Шэрые гэроі засцілалі зямлю трупамі; здрада, прэдацельства, «глупость или преступленье»—скрозь вылезалі, як шыла з мешка. Ахвяры крывавые народу, як бы былі для каго то чортавым жартам, спосабам зрабіць карьеру, хапнуць грошы. Цара і «верхнікоу» ставілі прычынай бяды і нішчасьлівай вайны, каторай ні было відаць канца. Іх скінулі досыць лёгка, як нецатрэбны дадатак. За міністэрства кн. Львова ішчэ расійская дзержаўнасць і імпэрыалізм мелі надзею, што вайну можна ішчэ выйграць і ізноў будзе вялікая свабодная Расея. Народ ад свабоды, каторая так неспадзевана дасталася яму у агромнай прапорцыі, спачатку ішчэ помніў аб абавязку да дзержавы і хацеу як найскарэй атчапіцца ад мук вайны спосабам пабеды.

Тым часам энэргія выкарыстаць свабоду расла ні «па дням, а па часам». Старые абіды, ваенная жалезная рука, неудалая вайна, векавые думкі аб зямлі і волі,—усё гэта бухнула як вулкан.

Народные цёмные масы, безпраўные, заціснутые—былі проста аглушаны. С пекла—проста у рай.

Але скарыстаць з гэтаго прасветлага раю перашкаджаець вайна.

Альбо пабеда—і тагды ў рай, альбо мір—і тагды райскае жыцце.

На што мне зямля і воля, калі мяне забьюць, сказаў Керэнскому салдат; але так гаварыла уся армія!

Мілюкоў зляцеў, бо народ думау, што ён пярэшкаджае спакою. Керэнскі зрабіўся «глаўнаўгаварываюшчым». Ave Caesar, morituri te salutant, маглі толькі крычаць рымскіе легіоны, гдзе была сьмерць за непослух. Армія ужо развалілася бяз дысцыпліны, пачала мітынгаваць, каб знайсці хто гэта не даець рабіць мір.

Хто?

Хітра скручэные прычыня вайны, международная канкурэнція, рынкі для прамышленнасці, пярэпраізводства адных, як Гэрманія, адсталасць другіх с лежачымі натуральнымі багацтвамі, як Расея.

З гэтай усей біблії вайны народ цёмны злавіў вухам толькі адно слова: гэта буржуй робіць вайну, мучыць людзей.

Буржуй!

Цягнець вайну ён, а значыць ні пушчая ў рай, гдзе хлеб, уся зямля і ўся свабода народу.

Далой буржуёў у варатнічкох, далой інтэлігентау!

Знайшліся і фанатыкі, і утапісты—як Ленін і проста жулікі, дэмагогі, каторых мітынг узнасіў на высату уласці з марноты.

Далой буржуёў: уся уласьць саветам, яны зробяць мір.

Зрабілася ўласць вуліцы, салдацкаго бота.

Па своему—народ і вуліца былі лёгічны. Калі «вуліца» і выкідывала якое «каленца» дзікае, то гэта было рэзультатам цемнаты.

Вайна спынілася!

Німа вайны!

Пайшла ўжо вайна за ўласць велікарасійскаго бальшэвіцкаго цэнтралізму..

Вяршынка самадзержаўя звалілася, але самадзержаўная маса асталася.

«Савецкая ўласць» пярэняла с лёгкасцю ўсе фасоны самадзержавія, і народ іх прыняў, як натуральнае і прыроднае.

Ратуючыся ад анархіі і развалу, акраіны з націанальным жывучым інстынктам, Украіна, Беларусь, Дон, Эстонія—стараліся аддзяліцца для свайго збаўлення ад гніючай цэлай Імпэрыі...

Беларусі усё такі рэвалюцыя прынесла, парваўшы ланцугі рабства, вялікую карысьць: яна выгатавала у сваім катле ўсю гніль старога парадку, яна прабудзіла народы ад умысловаго сну, адкрыла народу неаб'ятные пэрспэктывы соцыальных і палітычных праблемаў. Вялізарныя пробы самаго народу рашыць у адзін мамэнт і сваім розумам самыя цяжкія праблемы жыцця ня могуць быць толькі высмеяны і заціснуты. Ім трэба даць толькі правільны ход, каб творчая энэргія знайшла дарогу. Вайна і рэвалюцыя шмат збурыла, але разсеяла і насеньня вялікай творчасці. Die Lust der Zerstörung ist schaffende Lust.

Пасьля вайны.

Адбудаванне збурэных хат.

Збурэна вайной вясковых хат каля 200 тысяч, а з мястэчкамі і гарадамі ешчэ больш. Есць брашура--выданьне «Сахі» № 5 «Будова», напісаў А. Вілецкі. Гэта пачатак кнігі аб будове,—вайна абарвала гэту працу. Тут акуратна падлічана сколькі матэр'ялу і грошэй пайшло на будову сядзібы сярэдняго беларускаго селяніна.

Хата, гумно, пуня, хлеў, сьвіран, паветка—разам 2210 р. старымі цэнамі. Цэны гэтыя цяпер нічога не гаваруць, але з «Будовы» можна бачыць сколькі пайшло пнёў, цвякоў, цэглы, вапны, гонтаў і т. д.

Гэта клясычнае і дэтальнае апісанне сярэдней сядзібы.

Хаурусные хаты.

Вайна кончыцца, мільёны бежанцоў прыдуць на свої пажарышчы. Трэба зрабіць якую небудзь хату. Лясоў—трэба лічыць—бадай мала засталося. А трэба, каб была якая страха над пакутнай бежанскай галавой. Каб кожны сам асобна зрабіў якую зямлянку, то трэба трохі менш дрэва, як на хату.

Одно відаць з гэтаго, як і з засевам зямлі (глядзі № 1 Бел. Шл.) хаурусам па 3—4 сямьі,—з вясны, калі увесь час пойдзе на засевы і агароды, трэба жыць у палатках, бараках. Ад вайны і ад фронту расійскаго і гэрманскаго можна назбіраць якіх 50—100 тысяч палатак і трэба зрабіць і кухні, і харчы, як інтэндантскім спосабам.

Дрэва з акопау.

Гібель дрэва ўсажэна ў акопы. 600 вёрст фронту на Беларусі акопаў у дзесяць радоў. Абшыўка акопаў, казыркі, землянкі, бліндажы, лісьі норы—дрэва бяз конца. Часць дрэва струхлела, але яна пойдзе на выпалку цэглы.

Платы з дроту.

Цэлые мільёны пудоў калючаго дроту наблытана на фронце. Гэты дрот павінны пярэдаць бежанцом, сабраўшы і калы: бяз плоту ня можэ абыйсціся гаспадарка.

Праца безработным.

І цяпер ужо астаноўка фабрык, каторыя працавалі на вайну і разруха эканамічная, выкінулі мільёны людзей на брук і голад.

Трэба зараз жэ арганізаваць работы па разборцы фронту і сыстэматызацыі матэрыалу.

Трэба парабіць лесапільні, хаця б с круглымі піламі, каб усе што можна пілаваць на дошкі, палавінкі, латы, брускі дзеля вокнаў, налічнікі: гэта многа аблегчае будову і транспарт.

(Працяг будзе).

Скрыпты шовініста.

Адкуль знянацку ўзялося ў бальшэвікоў гэтакае міралюбства? Цэнтральны выкан. камітэт «совѣтов» у Петраградзі значнай большасьцю прыймае мірны дагавор з Гэрманіяй, «савет народных камісараў» праз камісара нацыянальных справаў аб'яуляя аб запыненню ніпрыязьні між народамі(?) Расіі і Украіны, зноў-жа «Смольняне» надпісалі трактат з рэвалюцыйным урадам Фінляндзіі, на моцы якога абавязаліся ачысьціць Фінляндзію ад свайго войска (а значыць і «чырвонай» арміі?);—што гэто значыць?

Зрабіўся буржуям «таварыш» Крыленка? Ці узнёсся жывым у рай «нарком» чырвонай арміі Дыбенка? Ці пачырванелі ў Фінляндзіі белагвардзейцы? Ці можа соцыялізіравалі, раздзялілі усім па кавалачку: Грушэўскі—свой розум, Вінічэнко—артызм і пано-шаную, але ішчэ добрую марынарку, «буржуазная украінская Рада» ў якой засядало каля 700 буржуяў з украінскіх с.-р. і с.-д.—сваю «буржуазнасьць»?

Ой не! Жывець «пролетарый» Крыленка, ходзіць па зямлі «нарком» Дыбенка, бялеюць фінскіе гвардзейцы, трымаюць пры сабе сваю буржуазнасьць украінскія с.-р. і с.-д. Дык адкуль жа цуд гэты з бальшэвікамі? І як раз пасьля таго, як дэмагогі адабралі у гогаў Новачаркаск?

А для цуду патрэбна было, каб з'явіліся з заходу і ўсходу мільёны анёлаў згоды, і прапісалі бальшавіком артыкулы правілаў жыцця «павэдлуг Боскаго і люцкіх законаў».

Часамі скажыш, як тоя агароднае пужало у Высьпянскаго Wesell'ю: «меў ты, хаме, волі рог!»

А. Новадворскі.

Весткі з Расіі.

ПЕЦЕРБУРГ. [Рэйтер 20 г. м.]. Камісар марскіх справаў Дыбенка арыштаваны за ні атдачу патрэбных распараджэнняў для абароны Нарвы.

ПЕЦЕРБУРГ. [Рэйт. 20 г. м.]. Савецкія ўласьці пагадзіліся з урадам Кітаю у справе урэгуліровання пытання аб рубяжох.

ПЕЦЕРБУРГ. [22 г. м. Э. К.] Даносяць з Масквы, што савецкі урад пастановіў налажыць прымусовую пажычку. Фінансавай камісіі даручэна апрацаваць праэкт.

ПЕЦЕРБУРГ. [22 г. м. Э. К.). Маскоўскі Патрыярх Ціхан с прычыны бальшэвіцкаго ўціску на духавенства

склікаў усе-духоўны кангрэс у Маскве дзеля устанаўлення становішча царквы да савецкаго праўлення.

МАСКВА. [20 г. м. Э. К.] Савецкі урад аб'явіў соцыялізацыю гандлёваго флоту.

Усе гандлёвые караблі лічуцца ўласнасьцю усяго народу.

Забіуства 7 студэнтау.

Петраград, 7-го сакавіка. Арыштованыя на Міліённай вуліцы за прызыў к збройнаму паўстанню проціў рэспублікі радаў 7 студэнтаў былі разстраляны пасля споўнення формальнасьцяў, устанаўляючых іх віну.

Аслабаненне Бурцэва і Авксентьева.

Петраград, 7 сакавіка. Праз пастанову сьледчай камісіі уволены з арэшту Бурцэў і Авксентьеў.

Роспуск «Центробалта».

Петраград. Прыказам «Совнаркома» флот «Центробалт» аб'яўлен ні істнуючым і абавязан у трохдзенны тэрмін аслабаніць памешканне, якоя дагэтуль займаў.

Прыказ Леніна.

Ленін распарадзіўся, каб пачтоватэлеграфных служачых, каторыя бэзперарыўна працуюць на гасударсдва, лічыць споўняючымі абавязковую «трудовую повинность» і ні назначаць ні на якія другія работы.

Лісты чырвонагвардэйцам перасылацца будуць бя з марак. Трэба толькі рабіць надпісы «у чынную армію».

«Нарколетель Сафонов»— гэта значэ, што «народным камісарам» Петраградскай Тэлеграфнай Агенцыі ёсьць нейкі Сафонов.

На далекім усходзе.

20 г. м. Каля Благавешчэнску ідуць новыя бітвы. Ваенныя сілы, выступаючыя проціў бальшэвікоў, змушаны адступіць. Японскіе каланісты з вялікай пасьпешнасьцю пакінулі горад. (Berl. Lok.).

22 г. м. Паводлуг тэлеграмаў с Пэкіну і Токіо у Парыж, ёсьць замер аб'яўлення Владзівастоку міжнародным портам, разглядаючы «міжнароднасьць», як прыналежнасьць да коаліцыі (Berl. Tag.).

21 г. м. Парыскі «Herold» паведамляе с Токіо, што японскі урад прызваў 7 гадоў запасу і аб'явіў сталіцу у стане аблогі. [Berl. Lok.).

Мінскае жыцце

Новае Беларускае выдавецтво.

19-га сакавіка адбыуся першы сход Мінскага Беларускага выдавецкага Таварыства на веры **„Заранка“**.

Мэты „Заранкі“: друкаванне школьных падручнікау і другіх кніжак у беларускай мове, а так сама пэрыадычных выданняу. Поунапрауным сябром т-ва укосіцца 100 руб., непоунапрауным сябром—ня менш 15 руб. Цякучы рахунак «Заранкі» у Мінскім Т-ве Узаемнага крэдыту № 1798. Запіс у сябры прыймаецца на Сергуоускай 12. У прауленьне выбраны: юрыст П. Алексюк—старшыня; культур—інжэнер Цвірко—Годыцкі—скарбнік і А. Уласау—пісар.

У грамадзкіх арганізацыях.

Пытанне аб нівыплаце пэнсіі і «ліквідацыённых» афіцыялістам астаецца пакуль што адным з вастрэйшых пытаннеў на дзенным парадку. Асабліўую цікавасьць гэта мае для вялікаго штату (каля 6000 чал.) работнікаў пры б. упраўленню начальніка дарожных работ пры X арміі. Вялікая лічба іх, ні атрымаўшы пэнсіі ад студзеня (января) месяцу акупацыя усьцігла саўсім ніспадзевана. Цяпер для іх амаль ні прапала усякая надзея атрымаць калі небудзь зробленые грошы. Склад пры упраўленні начраб X да дня акупацыі оказаўся «разьбітым»; больш праворные з агентаў расхапілі прадукты, інвэнтар варстату і транспорту, ладункі («вещевые предметы») каламашкі, брычкі, сані і інш.; другіе, седзючы каля мора, чакаюць пагоды, бязскутэчна абіваючы парогі прыватнай квартэры б. начальства. «Разьбіты» склад (заведуючаму Панькоўскаму, б. жандарму, за тыдзень перад акупацыяй начальствам была зроблена прапазыцыя перадаць склад другой болей годнай веры асобе, тэхніку Камарову), дзякуючы здольнасьці яго кіраўнікоў выкручывацца, папаў у шчасліўую лічбу прыдаткаў прыапліканых, як і шмат другіх грамадскіх установаў да месцовай управы. Управа, спадзяёмся, раней ці пазьней разбярэць якая спадчына дасталася ей ад усякіх «согор» і «начрабоў» гатунку п. п. Панькоўскіх, каторым «ні да тварі» і ні да характару быць на службі ў тутэйшых мейсцах.

Ніхай работнікі Начраба X звернуцца с сваімі жальбамі паміж іншым і да Управы—да яе прыпадкам перайшло каля 1000 пуд. жалеза... Астальное ўсё шчэзла, прыстаўшы да нечых ліпучых жандарскіх лапаў...

Мы ішчэ вернемся да пытання аб парадках і способах выплаты пэнсіі і ліквідацыённых у нікаторых пядобрай памяці грамадзкіх установах. Так сама зачэпім і дзеяльнасьць «мобілізацыённых» станоў гэтых цёплых гнёздаў, чыста і гладка працаваўшых «на абарону»... ат воінскай павіннасьці.

Маем для гэтаго багатую мазаічную каллекцыю.

З быту жалезнадарожнікау.

Харчовая часьць упраўлення Л. Р. ж. д. дажыла апошніе дні. Служачым прадуктаў больш ні адпушчаецца. Ад серады 13 сакавіка абеды у дэмократычнай сталовай на ст. Мінск,—1 р. 25 к. за дзьве стравы,—пачалі выдаваць бяз хлеба. З дня на дзень спадзяюцца, што сталовая зачыніцца. Гэта акалічнасьць у звязку с чаканым скасаваннем аддзелаў упраўлення і ні выплатай шмат каму с служачых пэнсіі, так сама ліквідацыённых, ставіць іх ў надта кепскае палажэнне.

На лініі Л. Р. ж. д. ад ст. Пруды да ст. Гомэль акупацыйнаю ўладаю выдан прыказ, каб ні пазьней 2 сакавіка былі выплачаны пэнсіі пуцевым служачым (ст. Гомэль і упраўленне выключаюцца). Пэнсіі павінны выплачывацца па нормам, якія былі да студзеня 1917 году.

Спыняюць на сябе увагу значныя урэзкі: цяперашняя плата пуцявікоў складаецца з «аспаўнога» царскаго акладу, царскай прыбаўкі і мобілізацыйнай; параўноўваючы з нормамі бальшэвіцкаго часу (з дадаткамі, згодна з дэкрэтамі Маскоўскім і тымчасоваго ураду, а таксама «Плеханаўскай»)—урэзкі гэтыя выглядаціmuць так: дарожны майстэр, які дагэтуль атрымоўваў 227-250 р. месячна з момэнту акупацыі будзя атрымоўваць 113-125 р., т. е. у два разы меней; работнік на рэмонце замест 160 р. атрымоўваціме усяго 40 р.; стрэлачнікам замест 200 р. будуць плаціць па 60 р. і г. інш.

Лягчэй зачэпяць новыя пэнсіі старшых служачых. Напрыклад начальнік дыстанцыі (у службе пуці) атрымае замест 300 р. 250 р.

Ст. Гомэль здаецца ад выключэння пацерпіць ні моцна бо, як чуваць, служачые гэпые здалалі звясьці канцы с канцамі за рахунак заработку станцыі, які там досыць значны. А для «упраўлінцаў» нівыплата пэнс'яў у звязку са скасаваннем аддзелаў суліць ні малую бяду.

16 сакавіка с прыказу акупацыйнай ўласьці зрэйстравана уся вагонная гаспадарка Л. Р. ж. д. Тоя-ж мае быць зроблена і ў стасунку да усяго рухомаго саставу.

Сярод чыноунікау.

Лічба безработных апрача жалезнадарожнікау папоунілася ішчэ і чыноунікамі губэрнскаго прауления, Скарбовай Палаты, казначэйства і др.

Цяперашні стан іх больш чым сумны. Чыноунікі губэрнскіх установау астаюцца с пачатку праз бальшэвікау—бяз уселякіх асігновак ад студзеня месяцу, служачыя Скарбовай Палаты і казначэйства—ад лютаго.

Спадзявацца, што гэты стан у хуткім часе здолае палепшыцца, німа чаго, бо асяродак спажыуляушы гэтыя установы—Петраград—цяпер ад іх адцяты, а новая арганізацыя краева—гаспадарская німа ведама калі і на якіх пачатках нарыхтуецца.

Касьцельна—царкоуныя справы.

Ігуменнія Слепянскаго (6 в. ад Мінску) каталіцкаго жаночаго манастыру м. Владыслава уступіла с просьбаю да праваслаунаго епіскапа Георгія (Юрыя) аб передачы пад загад каталіцкай духоунай улады двух праваслауных жаночых манастыроу: у Мінску, што на Прэображэнскай вул. і у мястэчку Івенцу, каторыя у такім разе сталіся каталіцкімі сьвятынямі.

Каб разабраць гэту просьбу, была зроблена камісыя, у якую уходзілі епіскап Георгі, двоя праваслауных пан—ойцау,—А. Оганоускі і А. Пігулеускі—і троя каталіцкіх духоунікау.

Камісыя мела дзьве нарады: адну у пакоях праваслаунаго уладыкі, а другую у пакоях наместніка каталіцкаго біскупа ксендза О'Рурка. На гэтых нарадах, абедзьве стараны, абменяушыся прынцыпіяльна нязгоднымі думкамі аб справе, ні да чаго ні прыйшлі.

Рэпрэзэнтанты праваслаунаго духавенства зьнялі с сябе поунамоцніцтва і выйшлі с камісіі. Яны становча даводзілі, што манастыр у Мінску павінен належыць да праваслауных, бо усе яго памешкання і дваровыя будынкі былі узнесяны шмат пазьней, чым быу узяты на цэркву самы касьцел.

Прэдстаунікі каталіцкаго духавенства асталіся пры іншай мысьлі.

Царкоуна-парафіяльныя школы.

Царкоўна-парафіяльныя школы ішчэ пры бальшэвікох пачалі пераходзіць пад апеку органаў самапраўлення месцовых і земскіх управаў.

Імі апекаваўся «епархіальный училищный совѣт», чыны якога апыніліся, да рэчы упомніць, крыху у іншым стане, чым служачые у другіх установах, бо «савету» удалося атрымаць пэнсіі для сябе і настаўнікаў да 1 лютаго.

Усе царкаўна-парафіяльныя школы дзеляцца гэтак: *второклассных*-6, «двухкласных»—13 і аднакласных больш за 600.

С «второклассных» школаў выходзілі настаўнікі для «школ грамоты» разсыпаных па усёй эпархіі.

Змушаная жыццём «пабеданосцэўшчына», якая цупка трымалася тутака аж да рэвалюцыі і заўсёды па непрыяцельску ставілася нават да такой здаецца сваёй радні, як «міністэрская» школа, цяпер паволі перафарбоўваецца.

Але шмат натхненай, праўдзівай любові да народу трэба мець таму, хто маніцца быць сейбітам «разумнаго, добраго, вечнаго» у народнай душы.

А грыбы павырастаўшыя на гнаі пабеданосцаўскай атруты, атручваюць нават мушку, катарая на іх сядзе адпачыць, ці спажывіцца. Іх мейсца хіба толькі у гэрбарыю, каб людзі ведалі, чаго ім трэба высьцерагацца.

Аб вучэльнях.

Вучні казённай рэальнай школы займаюцца цяпер пасьля абеду у памешканні гімназыі Фрэйман, дзеля чаго плата за права вучэння за другую палавіну года паднялася у 2 разы,—замест 60 р.—120 р. Бацькі нікаторых вучняу знаходзяцца у цяжкім стане, нівэдаючы што рабіць далей с сваімі дзяцьмі, тым болей, што адміністрацыя вучэльні становча заявіла, што у гэтай палавіне года нікога ад платы ні уволяць.

Пытанне аб пераводзе назад у Мінск вывезенаго у 1915 годзе адсюль настауніцкаго інстытуту, дзеля якога на гэтых днях прыежджау сюды прэдстаунік яго, пакуль што, праз акупацыю краю, асталося ні развязанным.

Заняцця у нашым інстыту це у Яраслаулю ідуць моцны тэмпам. Добрая, на паказ по становка навучання зрабіла тоя што нікаторыя с поудзенны гарадоу прапануюць інстытут усякія выгоды за перавод д іх.

Канечне такі разсаднік ас веты павінен вярнуцца на Бе ларусь і астацца у Мінску. Ус ад каго гэта залежыць павінн далажыць сваіх сіл, каб на роднае менне захаваць у цэла сьці і абараніць яго ад рабунку.

Дырэкцыя народных шко лау губэрні, якую разам з усі штатам інспэктарау бальшэві замераліся распусьціць, істну яшчэ цяпер, але мізэрна. Па мешчаецца разам с перша вышэйшай пачатковай школа і разнымі „курсамі“ у адны будынку.

Афіцыяльных зносін з „ок ругам“, які цяпер у Магілеві пакуль што німа.

Грошы для выплаты пэн сіяу дырэкцыі і інспэкцыі н прышлые тры месяцы так са ма німа.

Непрыемна казаць, але му сім сказаць: ніхай п. п. з ды рэкцыі і інспэкцыі дарма н спадзяюцца і шукаюць сабе іншай працы. Час абрусіцель ства, час глумення народнаг духу, час рэлігійнай звады, ча той працы, за якую панажы валі яны сабе на сьпіну гарбы у мазгі грыбы, а на грудзі Ан ны і Станіславы,—праміну на Беларусі, зьнік як мара разам с царызмам і бальшэвізмам Цяпер патрэбны другія дырэк цыі і іншая праца для нацыя налізацыі усіх беларускіх школ

Вестці с краю.

З Віцебшчыны.

Як паведамляе газэта «Ві тебскій Листок» ад 8 сакавіка у Полацкім і Дзьвінскім паве тах селяне працівяцца нямец кім конным атдзелам, каторые уводзючы парадак, варочаюц на мейсцы властных старшы наў і т. д.

У самым Віцебску па нуюць ішчэ бальшэвікі, упраў ляючы праз «савет салд. Раб Селянск. і Парабацкіх дэп.» і дзействуе «революціонный штаб», пры якім арганізаваўся аддзел выведаў (разведкі). Запасы жытняй мукі вычэрпаны амаль што ні саўсім. Дзеля гэтаго хлебная пайка зьмейшана да $^1/_4$ ф. на дзень на чалавека. Газа з гарадскіх складаў паднялася да 25 к. за фунт. Губэрскі харчовы аддзел [секція] паабецаўся адпусьціць для Віцебскаго, Полацкаго і Вяліжскаго паветаў 1000 пуд. грэчных круп і 500 пуд. рыжовых, але абецанкі ні споўніў, як высьвяляе цяпер, «в виду отсутствія этих продуктов». На 6 сакавіка у местовай больніцы лічылася 88 чалавек заразных, з якіх 62 на нутраны (брушным) і 17 на сыпны тыфус, 4 на крываўку, 1 на сыбірскую язву і г. д. У горадзе і ваколіцах ніспакой ад зладзеяў і разбойнікаў, якімі ў часе нападу ночча 5 сакавіка на хату Язэпа Бабошынскаго на вёсцы Струхаво Курынскай вол. стрэламі з вінтовак забіты 2 дзяўчынкі, дочкі гаспадара, Леонора 16 гадоў і Эмілья 18 гад.

Выдавецтво Т-ва «Заранка» Рэдактар А. Прушынскі. Друкарня Я. А. Грынблята.